

НАТАЛІЇ ВАСИЛІВНІ ХОМЕНКО – 75!

6 липня 2009 року відзначила славний ювілей знана й шанована людина.

Майже 50 років ця інтелігентна, лагідна жінка віддала педагогічній ниві – працювала викладачем у Полтавському державному педагогічному університеті, тривалий час очолювала філологічний факультет, стояла біля джерел відродження нашого альманаху.

Мудрість, яка ввібрала гострий розум, великий життєвий досвід, сердечність і доброту, допомагала Наталії Василівні не тільки успішно вести за собою потужну філологічну армаду, але й дбати про особисті здобутки кожного вихованця, опікуватися його життям-буттям, підтримувати в складних ситуаціях, надихати на творчість і чесну працю.

Вона вмiла бути взірцем, який хотiлося наслідувати.

І для студентів, і для колег Ви, Наталю Василівно, досі залишаєтеся Рідною Матусянькою. Будьте здоровенька, наша сива Ластівочко, наше любе Сонечко! Доземний уклін Вам, наша безмежна любов і глибока повага!

З роси і води на довгій преблагій літа!

Ювілярці присвячується

Думаю:

*Яка маленька людина у Всесвіті.
Під нею – долоні Вічності.
Над нею – долоні Вічності.
Її життя – Сонця усміх,
Вітру порив,
Творця подих...*

*Але зробить крок –
і вже накреслить шлях!
Але візьметься за справу –
і вже народить діло!
Промовить слово – розбудить думку!
Простягне руку – порятує життя!
Усміхнеться – зігріє душу спразлим!
Заясніє очима – посіє злагоду!
Зронить сльозу – простить нам
лукавство наше...*

*У ній так багато мудрості.
Бо вона розум наш.
У ній віра, надія, любов.
Бо вона серце наше.
У ній стільки ніжності і тепла.
Бо вона мати наша.
У ній стільки не виказаного болю.
Бо вона мати наша.
У ній стільки великодушності.
Бо вона мати наша.*

*Всезогутня – як Сонце.
Всесильна – як Вітер.
Всевладна – як Творець.
Незахищена ...як дитя...*

Думаю:

*Яка велична людина у Всесвіті.
На її долонях Вічність.*

